

I.2022

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegosova cesta 15, 1000 Ljubljana

1. januar 2022

NAJTI PRAVO POT

Mario da Costa, 44 let, Vzhodni Timor

Misija Vzhodni Timor je bila organizirana leta 2009 in je neposredno povezana z Južno azijsko-pacifiško divizijo. V njej je 696 vernikov, ki Boga častijo v eni cerkvi in dveh podjetjih. Število prebivalcev je 1.318 000, to pomeni 1874 ljudi na vsakega adventista.

V mestu so pripravili številne dogodke ob praznovanju pomembnega verskega praznika v Vzhodnem Timorju, jaz pa sem se odločil, da grem na konjske dirke. Da bi prišel do dirkališča, sem moral mimo adventistične cerkve. Ko sem šel mimo, me je opazil biblijski delavec Mariano in pohitel za menoj.

Vprašal me je: "Ali imaš čas, da bi skupaj proučevala Sveto pismo?" Nekajkrat sem že proučeval z adventisti na njihovih domovih, a sem odnehal, ker se mi je zdelo, da učijo isto kot moja cerkev. Ko pa je svetopisemski delavec tekel za menoj, sem začutil močno željo, da bi o Svetem pismu vedel več.

Zato sem odvrnil: "Rad bi proučeval Sveto pismo." Mariano je rekel: "Ni ti treba priti k meni domov; jaz bom prišel k tebi. Ko se končajo konjske dirke, se lahko odpraviva."

In res sva takoj po koncu dirk odšla na moj dom, da bi pričela s proučevanjem Svetega pisma. To je trajalo štiri mesece. Privolil sem tudi v to, da se s svetopisemskim delavcem vsako soboto odpravim k bogoslužju, čeprav sem ob nedeljah še vedno hodil v sojo cerkev. Nič napačnega nisem videl v posvečevanju sobote in nedelje.

Čez čas je prispel adventistični evangelist. Z njim sem proučeval Danielovo knjigo in Razodetje. V Dan 7,25 sva brala: "Drzne besede bo govoril zoper Najvišjega, uničeval bo svete Najvišjega; in prizadeval si bo spremeniti čase in postavo."

Doma sem odprl Sveto pismo in vedno znova bral to vrstico. "Drzne besede bo govoril zoper Najvišjega, uničeval bo svete Najvišjega; in prizadeval si bo spremeniti čase in postavo."

Rekel sem: "Videti je, da to, kar sem mnoga leta veroval, ne drži."

Zaprل sem Sveto pismo in se trudil zaspati. Spraševal sem se, ali me hočejo adventisti zavesti. Morda so mi namenoma pokazali to vrstico, da bi me prepričali, da se pridružim njihovi cerkvi.

Vstal sem, prižgal luč in bral: "Drzne besede bo govoril zoper Najvišjega, uničeval bo svete Najvišjega; in prizadeval si bo spremeniti čase in postavo." Med branjem sem dobil občutek, da je moja cerkev spremenila čas s sobote in postavo, ki pravi, da je sedmi dan sobota. Kasneje sem spoznal, da je Sveti Duh prepričeval moje srce.

Takoj sem se odločil za post in molil: "Ali je pravi sedmi dan sobota ali nedelja? Ali je prava cerkev moja ali adventistična?"

Po tednu posta in molitev, me je obšla misel: "Bolje, da se ravnaš po tem, kar piše v Svetem pismu." Odločil sem se slediti Božji volji, kakor je podana v Pismih.

Četudi sem cerkev obiskal vsako soboto, me pastor ni nikoli povabil h krstu. Po bogoslužjih sva običajno kosila skupaj in razpravljala o Bibliji.

Potem pa sem ga neko soboto po sobotni šoli in bogoslužju vprašal: "Kdaj bo krst za ljudi, ki se želijo krstiti?"

"Odvisno od človeka, ki se želi krstiti," je odvrnil. "Krst lahko izvedemo, takoj ko bo kandidat pripravljen."

V tistem trenutku sem se odločil.

"Če bo krst, se želim krstiti," sem rekel.

Pastor me je takoj objel. Odrasli in otroci so opazili najino radost in mi prišli čestitat ter me objemali.

"Bog te je poklical," so mi govorili.

Ko sem slišal te besede, sem zajokal. Odkril sem pravo Božjo pot.

Danes je Mario svetopisemski delavec. S proučevanjem Svetega pisma in močjo Svetega Duha je mnoge pripeljal na pravo Božjo pot. O teh ljudeh bomo slišali v prihodnjih tednih.

Vaš dar trinajste sobote pred šestimi leti je pomagal odpreti prvo in edino adventistično šolo v Vzhodnem Timorju. To četrletje bo zbrani dar pomagal postaviti internat ob šoli, da bodo otroci iz oddaljenih vasi – kot te, kjer služi Mario – lahko obiskovali šolo. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

8. januar 2022

SKRB ZA BOŽJI VRT

Mario da Costa, 44 let, Vzhodni Timor

Zelenjavni vrt je odličen kraj za poučevanje Božje besede. Na vrtu lahko namreč vzklije seme resnice.

Mnogi v Vzhodnem Timorju imajo ob svojih domovih zelenjavne vrtove. Pridelek potrebujejo za lastno prehrano; kar ga ostane, prodajo, da nekaj zaslužijo. Osnovna zelenjava na družinskih vrtovih je koruza, kasava in sladki krompir. Na mnogih vrtovih najdemo tudi listnato zelenjavo, buče, papaje, banane in arašide.

Ko sem nekega dne vrtnaril na svojem vrtu, se je ob hiši ustavil adventistični vodja. Nagovoril me je z besedami: "Organiziramo trimesečni program za usposabljanje svetopisemskih delavcev. Pridruži se nam."

Zamisel mi je bila všeč. Pred kratkim sem se namreč krstil in želel sem ljudem podeliti svojo na novo odkrito ljubezen do Jezusa.

Na koncu usposabljanja smo se udeleženci sestali v adventistični cerkvi v prestolnici Vzhodnega Timorja, v Diliju. Tu so nam dodelili področje delovanja, vendar nisem bil nikamor določen, saj je bilo svetopisemskih delavcev več kot potreb.

Vrnil sem se v domačo vas skrbet za vrt. Postal sem dejaven vernik cerkve.

Minilo je nekaj let in iz Dilija sem prejel klic drugega cerkvenega vodje. Povedal mi je svojo idejo o tem, da bi deloval kot svetopisemski delavec v svoji provinci.

Misel mi je bila všeč. Kmalu zatem sem prispel v vas Kodo. Spoznal sem vaščana Adolfa. Povedal sem mu, da živim precej stran in da me je adventistična cerkev v njegovo vas poslala kot svetopisemskega delavca. Še nikoli ni slišal za adventiste, želel pa je izvedeti več o njih.

Povedal sem mu, kako sem spoznal svetopisemsko resnico o sedmem dnevu, soboti, in se potem odločil pridružiti adventistični cerkvi. Odprl sem Sveto pismo in mu govoril o pravem Gospodovem dnevu, ki je sobota in ne nedelja.

Videl sem, da ga je pogovor globoko ganil. Molil sem, da bi Sveti Duh prepričal njegovo srce.

Tri dni kasneje sem se vrnil v njegov dom in ga povabil, da bi z menoj delal na vrtu sosedja Angela. Videl sem, da je vaščanom moja pomoč pri delu všeč. Med vrtnarjenjem sem jih lahko učil iz Svetega pisma. Ko sva z Adolfom pomagala Angelu na njegovem vrtu, sem z njima delil Božjo besedo. Opazil sem, da Angelo in Adolfo uživata v pogovoru. Ko smo pozno popoldan končali delo, je Adolfo pristopil k meni in me vprašal, če bi lahko z njim proučeval Sveto pismo.

Tako sva svoje večere začela namenjati poučevanju. Ker v vasi ni elektrike, sem moral priskrbeti petrolejko. Čez dan sem še vedno pomagal drugim vaščanom in jih medtem učil svetopisemskih resnic.

Adolfo je bil prvi v vasi, ki se je pridružil adventistični cerkvi. Potem je za proučevanje prosil tudi Angelo. Dvanajst let je bil vodja svoje cerkve in mnogi so bili jezni, ko so videli, da proučuje z menoj. Slišal sem, da me želijo pretepti.

Angela je skrbela moja in njegova varnost. Predlagal je, da s proučevanjem prenehava.

Tisti čas sva na njegovem vrtu zbirala in jedla suhe in olupljene kokosove orehe. Opazil sem, da je eden od kokosovih orehov pričel kliti. Nenavadno je bilo, da mrtev oreh požene klice.

"Posadiva ta kokosov oreh in skleniva dogovor z Bogom," sem rekel Angelu. "Če bo Božje delo v tej deželi živelo, naj živi tudi ta kokosov oreh. Če pa bo Božjega dela tukaj hitro konec ali bo celo zamrlo, potem naj umre tudi ta kokosov oreh."

Minilo je deset let in mrtev kokosov oreh je zrastel v zdravo drevo. Nemogoče je bilo, da Angelo tega ne bi opazil. Ob nedavnem obisku vasi sem ga spet videl in naznanil je, da se želi krstiti.

Upam, da se mnogo ljudi odloči priti h Gospodu v vrtu, ki mi ga je v Vzhodnem Timorju v oskrbo zaupal Bog.

Vaš dar trinajste sobote je pred šestimi leti pomagal odpreti prvo in edino adventistično šolo v prestolnici Vzhodnega Timorja, v Diliju. Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo namenjen izgradnji internata, da bodo lahko tudi otroci iz oddaljenih vasi pridobili izobrazbo v tej šoli. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

15. januar 2022

PO NOVI POTI

Adolfo Monteiro, 40 let, Vzhodni Timor

Približno 60 odstotkov prebivalcev Vzhodnega Timorja živi na podeželju in se večinoma ukvarja s poljedelstvom, kjer gojijo manioko, kokosove orehe, kavo, koruzo, riž in sladki krompir. Večina ljudi je papuanskega, malajskega in polinezijskega porekla, skoraj vsi prebivalci pa so rimskokatoliške veroizpovedi s protestantskimi in muslimanskimi manjšinami. Obstaja približno 40 različnih papuanskih in malajskih jezikov ali narečij, uradna jezika pa sta tetum, ki ga govori večina ljudi, in portugalsščina, ki jo govori le majhen odstotek ljudi. Angleščina in indonezijsščina sta "delovna" jezika.

Ljubil sem svojo cerkev v vasi Kodo v Vzhodnem Timorju. Bogoslužja sem obiskoval vsako nedeljo. Navzoč sem bil na vsakem molitvenem srečanju. Sodeloval sem v vsaki cerkveni dejavnosti.

Potem je v našo vas prišel Mario.

Ko je obiskal moj dom, je povedal, da je živel v oddaljeni vasi. Nato so ga v mojo vas poslali kot prostovoljca svetopisemskega delavca adventistične cerkve. Še nikoli nisem slišal za adventistično cerkev.

Mario mi je povedal, kako je odkril svetopisemsko resnico o sedmem dnevu, soboti, in se odločil pridružiti adventistični cerkvi. Odprl je svoje Sveto pismo in spregovoril o pravem Gospodovem dnevu. Povedal je, da je Gospodov dan dejansko sobota in ne nedelja. V Bibliji sem videl dokaz, da je sobota sedmi in nedelja prvi dan.

Goreče sem molil k Bogu. Vprašal sem ga, ali naj še dalje hodim po svoji stari poti in posvečujem prvi dan ali naj stopim na novo pot in posvečujem sedmi dan.

Molil sem: "Gospod, ali je stara pot dobra ali pa je dobra nova pot?"

Tako sem molil tri dni zapored. Potem sem ponoči sanjal. Pred menoj sta bili dve poti – stara in nova. Nekdo je stal ped menoj in rekel: "Bolje je stopiti na novo pot in zapustiti staro."

Ko sem se zjutraj prebudil, sem razmišljal o sanjah. Zdele so se tako resnične.

Tisti dan me je obiskal Mario in me povabil, naj z njim pomagam na vrtu prijatelja Angela. Med delom nama je govoril o Božji besedi. Mario je vedno govoril o Svetem pismu, ko je pomagal vaščanom na njihovih vrtovih, mi pa smo mu radi prisluhnili. Njegove besede so me tisti dan prav posebej ganile. Prosil sem ga, naj z menoj proučuje.

Nekaj mesecev kasneje sem se krstil. Potem sem začel o Svetem pismu učiti svojo soprogo. Krstila se je skupaj z drugimi iz moje vasi.

Odkar sva se pridružila adventistični cerkvi, življenje ni enostavno. Nekaj let zatem, ko se je krstila moja soproga, je njen brat, sicer vodja v prejšnji cerkvi, zahteval, da se odpoveva veri. V moji navzočnosti jo je celo pretepel.

"Samo tvoj mož se lahko spreobrne v to vero," je rekel. "Ti pa mu ne moreš slediti."

Soproga je oznanila, da ima namen slediti novi poti.

"Poročena sem že in imam družino," je rekla. "Moj soprog je glava družine. Če je na tej poti, bom šla z njim, četudi do konca sveta."

Sorodniki so močno pritiskali na naju, a Bog je bil z nama zelo dober. S soprogo sva molila zanje. Tako so se adventistični cerkvi pridružili še moja mama in dva moja brata.

Nimam veliko denarja za podporo evangelija, saj delam kot varnostnik, imam pa dovolj energije za oznanjevanje resnice. Vodenje ljudi k Jezusu je moja dolžnost in odgovornost, saj vem, da je vsaka duša v Božjih očeh izredno dragocena. Vsakomur, ki ga srečam, povem,

da ga Jezus resnično ljubi in ga želi rešiti.

Prosim, molite za adventiste v vasi Kodo. Molite, da bodo lahko oznanjali evangelij sosednjim vasem. Molite za edino adventistično šolo v prestolnici v Diliju, kjer bodo vaški otroci lahko pridobivali izobrazbo, medtem ko bodo bivali v internatu, ki bo postavljen s pomočjo daru trinajste sobote.

22. januar 2022

SVETO PISMO SAMO ZA DUHOVNIKE

Angelo Pereira, 43 let, Vzhodni Timor

Nizozemski in portugalski trgovci so bili prvi Evropejci, ki so okoli leta 1500 prispeli na Timor. Obe državi sta se borili za prevlado na tem območju. Leta 1906 sta se odločili otok razdeliti. Zahodni del je dobila Nizozemska, vzhodnega pa Portugalska. Čeprav so med drugo svetovno vojno državo zasedli Japonci, je po vojni znova postala portugalska kolonija. Leta 1974 se je Portugalska umaknila iz Vzhodnega Timorja in kmalu zatem so prišli vojaki iz sosednje Indonezije. Država se je spopadala s konflikti vse do leta 1999, dokler niso prispele avstralske mirovne sile. Vzhodni Timor je leta 2002 postal neodvisna država in od takrat obnovil svojo infrastrukturo.

Moje srce je koprnelo po proučevanju Svetega pisma, a vodja naše cerkve mi je rekel, da je Sveto pismo samo za duhovnike.

Naj vam povem, kaj se je zgodilo.

Odrastel sem v krščanski družini. V vaški cerkvi Kodo v Vzhodnem Timorju sem bil vedno zelo dejaven.

Ko sem dopolnil 23 let, sem pomagal voditi cerkveno mladinsko skupino. V 27. letu sem se pridružil misijonski pobudi, da se podamo izven naše vasi. Vodje cerkve so opazili moje navdušenje in ko sem imel 31 let, so me prosili, naj vodim eno izmed skupin v vasi. To sem počel 12 let in vsako nedeljo pridigal iz knjige cerkvenih naukov.

Potem se je v vasi pojavil adventistični svetopisemski delavec, po imenu Mario. Ko sem delal na vrtu, je pristopil k meni in mi ponudil pomoč. Skupaj sva delala, on pa mi je govoril o resnicah iz Svetega pisma, ki jih nisem slišal še nikoli prej. Želel sem vedeti več.

Na nekem večjem zborovanju vodij moje cerkve sem dobil priložnost, da povem nekaj besed. Predlagal sem, da bi vsak od nas prejel svetopisemske lekcije in Sveto pismo, ki bi ga lahko uporabljal za poučevanje.

Predsedujoči škof je odgovoril: "Gospod, ne moremo vas poučiti o Svetem pismu, saj lahko tega proučujejo samo duhovniki. Lahko vam ponudimo krajšo lekcijo o naših doktrinah, ki jih smete predati našim vernikom."

Po koncu zborovanja je bilo moje srce nemirno.

"Zakaj ne morem proučevati Svetega pisma?" sem se spraševal.

V molitvi sem spraševal Gospoda: "Kdo je pravi Bog? Moram vedeti, da bom lahko vernike učil o njem," sem prosil.

Moje srce je bilo nemirno še po prihodu domov. Poiskal sem adventističnega svetopisemskega delavca. Vprašal sem ga, ali bi lahko z njim proučeval Sveto pismo. Dejal mi je, da je pripravljen to početi vse leto.

Z Mariem sva odprla njegovo Sveto pismo in proučila 28 temeljnih verovanj adventistične cerkve.

Ko sva nekaj mesecev kasneje končala, je dejal: "Zdaj poznaš čisto resnico. Prosim, ne poučuj več lažne resnice v svoji cerkvi, kajti če boš govoril, kar ni res, ne boš prišel v nebeško kraljestvo."

Vedel sem, da Mario govori resnico. Prebral sem Jezusove besede, ki jih je namenil svojim učencem: "Kdor bo torej kršil eno od teh, pa čeprav najmanjših zapovedi, in bo tako ljudi učil, bo najmanjši v nebeškem kraljestvu. Kdor pa jih bo izpolnjeval in učil, bo imenovan velik v nebeškem kraljestvu." (Mt 5,19)

Želel sem biti imenovan velik v nebeškem kraljestvu. Moja preteklost je v meni zbudila občutek krivde. Takoj sem odstopil kot vodja v svoji cerkvi, a se je zdelo, da cerkve ne bom

mogel zapustiti. Šest let sem se boril in molil: "Gospod, kdaj se bom lahko pridružil tvojemu ljudstvu?"

Ko sem šel nekega dne mimo stričeve hiše, sem ga videl govoriti z Mariem. Začutil sem neustavljivo željo, da bi s krstom izročil življenje Zveličarju, saj sem se z njim spoprijateljil že v času proučevanja.

Maria sem vprašal: "Kdaj bo naslednji krst? Se lahko krstim?"

Takoj je navezal stik z adventističnim pastorjem in po pripravah zaradi omejitev ob epidemiji COVID-a sem se leta 2020 krstil; skupaj z mano pa še ženina starša.

Kot vernik svetovne adventistične cerkve sem zelo srečen. Prosim, molite, da bi tudi žena in otroci začutili željo in sledili Božji resnici.

Del daru trinajste sobote je pred šestimi leti pomagal odpreti prvo adventistično šolo v Vzhodnem Timorju. Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo namenjen gradnji internata ob šoli, da bodo to šolo lahko obiskovali tudi otroci iz oddaljenih vasi, kakor jo je tudi Angelo. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

29. januar 2022

ANGEL MED NAMI
Lusio in Yelri Dias, Vzhodni Timor

Industrijski sektor Vzhodnega Timorja proizvaja oblačila in ustekleničeno vodo, obstajajo pa tudi zaloge nafte in zemeljskega plina na morju.

Lusio in njegova soproga Yelri nista pričakovala, da ju bodo kamenjali, ker sta v Vzhodnem Timorju oznanjanja skorajšnji Jezusov prih. Prav tako nista pričakovala, da bosta videla angele.

Pionirja vesoljnega poslanstva sta bila poslana v gorovje, kjer naj bi oznanjala govorcem fataluku jezika. Fataluku je eden izmed 30 jezikov, ki jih govori 1,3 milijonsko prebivalstvo te države. Par je imel prednost: fataluku je bil jezik Lusiove matere. Ker sprva nista vedela, kje začeti, sta se podala na vsakodnevne molitvene sprehode v štirih vaseh tega področja. Čez čas sta se odločila, da bosta v svoji najeti hiši ponudila inštrukcije iz matematike in angleščine.

Instrukcijske ure so postale priljubljene, saj je prvih 12 otrok v samo nekaj tednih naraslo na 57. Vsak teden so pričeli uro s svetopisemsko lekcijo in molitvijo. Po dveh mesecih so otroci pričeli pripovedovati prijateljem, da bo Jezus kmalu prišel, in jih spraševati, ali želijo v nebesa. Nekaj otrok se je želelo pridružiti adventistični cerkvi. Lusio in Yelri sta bila navdušena.

Čez tri mesece so se stvari spremenile. Otroci, ki niso prihajali na inštrukcije, so motili pouk z grožnjami in zasliševanjem otrok. Ni bilo dolgo, ko so na inštrukcije prihajali samo še 4 otroci, a včasih tudi 6.

Najemodajalec, ki je Lusiu in Yelri oddal hišo, je dejal, da morata oditi. Par se je preselil v manjšo hišo, kjer nista več mogla poučevati otrok.

Lusio je organiziral evangeljska srečanja v eni od vasi. Potem je kar nekaj ljudi izrazilo željo po krstu. Do konca teh srečanj je bil obiskovalec skoraj vsak vaščan. Lusio in Yelri sta bila navdušena.

Nekega dne je Lusia ob vodnem rezervoarju ustavila ženska. "Ne delite svojih papirjev mojim ljudem in ne trudite se jih spreobrniti," je rekla.

"Kaj hočete reči?" je vprašal.

"Poznam vas in vaše vzgibe," je odvrnila. "Ne šalite se z menoj. Moje ljudstvo poskušate zvabiti v svojo cerkev z obljubami o denarju."

To je bila lažna obtožba. Nikomur ni bil ponujen denar.

Nenadoma je ženska udarila Lusio. Tudi njen odrasel sin, ki je stal v bližini, ga je udaril. Oba sta pobrala kamne in jih metala v pionirja vesoljnega poslanstva. Noben ga ni zadel. Ko se je zbrala množica, je nekdo zagrozil, da bo Lusio ustrelil; potem je stekel domov po puško. Naklonjeni vaščani so Lusio obvarovali, da je zbežal v svojo vas.

Dva meseca pozneje je prispel adventistični govorec, da bi vodil evangeljska srečanja v drugi od štirih vasi. Množica je bila vsak dan večja in Lusio in Yelri sta bila navdušena.

Neki večer je nekaj mož pričelo metati kamne v šotor, kjer so se shajali. Eden izmed kamnov je zadel medicinsko sestro, prostovoljko. Po obrazu ji je tekla kri. Srečanje je bilo za tisti večer končano.

Ljudje so zapuščali prizorišče in se namenili proti najetem tovornjaku, ki je bil namenjen v njihove vasi. Takrat pa se je nanje vsulo še več kamenja. Vaščani so se bali. Nenadoma se je pojavilo sedem visokih mož v bleščečih oblačilih. Kamenje je nehalo padati. Bleščeči tujci so zapustili prizorišče; postajali so vse manjši, dokler niso izginili v gorah. Toda videli so jih samo trije mladeniči.

Ko so vaščani slišali o sedmih svetlečih možeh, ni bilo več dvoma, da je Bog poslal svoje angele v zaščito svojih ljudi. "Angel Gospodov utrjuje tabor okrog tistih, ki se ga bojijo, da jih rešuje." (Ps 34,8)

Naslednjo soboto je 13 mladih izročilo svoje življenje Jezusu in se krstilo. Med njimi sta bila tudi dva, ki sta videla sedem angelov.

Kljub nenavadnim izzivom Lusio in Yelri ohranjata navdušenje. Vesta namreč, da Bog reši.

Vaš dar trinajste sobote pred šestimi leti je pomagal odpreti prvo in edino adventistično šolo v prestolnici Vzhodnega Timorja, v Diliju. Del daru trinajste sobote to četrletje bo pomagal postaviti internat ob šoli, da bodo šolo lahko obiskovali tudi otroci iz oddaljenih gorskih vasi. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

5. februar 2022

UDARCI KREPIJO VERO

Elizita Da Silva, 37 let, Vzhodni Timor

Vzhodni Timor je postal neodvisna država leta 2002. Čeprav je nasilje med spopadi uničilo veliko infrastrukture, jo država počasi obnavlja.

Vzhodni Timor je večinoma gorat in suh. V hribovitih predelih rastejo drevesa sandalovine, v nižinah pa kokosove palme in evkaliptusova drevesa. V divjini žive divje mačke, krokodili, jeleni, opice, kače in močeradi.

Uradno ime države je Demokratična republika Vzhodni Timor in je polpredsedniška republika. Glavno mesto je Dili.

Nekega dne me je poklicala mlajša sestra. Bila je zelo vznemirjena.

Rekla je: "Sestra, proučujem Sveto pismo in lekcije so čudovite. Pridi, da bova proučevali skupaj z misijonarjema."

Ko sem slišala navdušenje v sestrinem glasu, se je v meni prebudila radovednost. Sestala sem se z njo in poročenim parom Yuliano in Luisom, ki sta bila svetopisemska delavca.

"Prosim, poučita me o Svetem pismu," sem ju prosila.

Študirala sem na univerzi v Diliju, prestolnici naše države. Moja sestra Ermelinda je študirala na visoki šoli v istem mestu. Prihajava iz manjše vasice.

Sveto pismo sem s parom proučevala skoraj vsak dan. Lekcije so me očarale. Spoznavala sem veliko Božjo ljubezen do mene. Izvedela sem, da lahko svojo ljubezen Bogu pokažem, tako da ga častim s svojim telesom in jem čisto hrano. Spoznala sem, da lahko Boga na veličasten način ljubim, tako da izpolnjujem njegove zapovedi. Jezus je rekel: "Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi." (Jn 14,15) Še posebej rada sem brala deset zapovedi. Še nikoli nisem slišala četrte, ki pravi: "Spominjaj se sobotnega dne in ga povečuj!" (2 Mz 20,8)

Ko sem dojela, da Bog ni nikoli spremenil svojega svetega dne na nedeljo, sem vprašala par, kje bi lahko obiskovala sobotna bogoslužja.

"Rada bi posvečevala sedmi dan, a kam lahko grem v cerkev?" me je zanimalo.

"V Diliju imamo cerkev," je odgovoril Luis.

"Vsako soboto se lahko odpraviš tja," je pristavila Yuliana.

Z Ermelindo sva se skupaj odpravili v cerkev. Potem ko sva jo obiskovali dva tedna, sva se odločili krstiti in pridružiti Božji družini.

Starejša brata sta bila besna, ko sta izvedela, da sem zapustila družinsko cerkev. Grozila sta mi in me pretepla.

"Ne boš več študirala," je rekel eden.

"Z nama greš domov v vas," je dodal drugi.

Prisilila sta me, da sem opustila študij in se vrnila z njima v vas. Pod njuno prisilo sem morala jesti svinjino in z njima obiskovati cerkev v nedeljo. Zelo sem bila žalostna. Če sem hotela brati Sveto pismo in moliti, sem se zaklenila v kopalnico. Grožnje in tepež so samo okrepili mojo vero. Odločila sem se z vsem srcem ljubiti Boga ter se ravnati po njegovih zapovedih, čeprav sta mi brata cel mesec grozila in me tepla.

Na srečo je mlajša sestra lahko ostala v mestu. Poklicala me je in mi povedala, da adventistična cerkev pripravlja dvomesečno usposabljanje, po katerem postaneš svetopisemski delavec.

Bolj kot vse sem si želela postati svetopisemska delavka. Želela sem biti kakor Yuliana in Luis, ki sta me poučevala iz Svetega pisma. Hotela sem druge učiti o Bogu. Nekega dne sem pobegnila zdoma, ne da bi komu o tem povedala.

Po dveh mesecih usposabljanja sem postala svetopisemska delavka. Ljubim svoje delo

in res sem se poglobila vanj. Vsak dan sem molila za svojo družino, še posebej za brata.

Minili sta dve leti in poročila sem se z Reinaldom, ki je adventist. Nihče iz družine ni bil navzoč na poroki.

Hvala Bogu se je moja družina spet pričela pogovarjati z menoj. Prav tako sem Bogu hvaležna za tri otroke, ki zdaj obiskujejo edino adventistično šolo v Vzhodnem Timorju.

Prosim, molite za moje brate in mojo družino. Molite, da bodo v šoli lahko veliko otrok poučili o Jezusu in njegovi besedi.

Vaš dar trinajste sobote je pred šestimi leti pomagal odpreti adventistično šolo v Vzhodnem Timorju. Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal postaviti internat, da bodo otroci iz oddaljenih vasi lahko obiskovali to šolo. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

12. februar 2022

TININA PREIZKUŠNJA

Tina Alves, 39 let, Vzhodni Timor

Tina in njen mož sta bila s štirimi otroki na tesnem z denarjem. Tina je delala kot računovodja in receptorka, njen soprog pa kot mehanik. Nekako jima je uspelo poslati sina v adventistično šolo v bližnji Indoneziji. V Vzhodnem Timorju ni bilo adventistične šole. Dečkovo šolanje je bilo drago. Tina in njen mož sta zamujala s plačili, saj so se jima nakopičili nepričakovani računi zaradi pogrebov in krize v njuni širši družini.

Tina je bila obupana. Prijavila se je za delo v nasadu jagod v Avstraliji. Verniki so jo opomnili, da ima enoletnega otroka, a ona se je odločila, da bo sprejela to delo. Upala je, da bo po šestih mesecih lahko odplačala dolg in se vrnila z nekaj prihranki.

Odpravila se je na kmetijo v Tasmaniji. V prvem tednu je vodja napovedal dvojno plačilo za delo ob sobotah. V soboto zjutraj se je njena sostanovalka, ki je bila prav tako iz Vzhodnega Timorja, napotila na polje. Tina pa je ostala v sobi, kjer je dva meseca ob sobotah slavila Boga. Neko soboto se je odločila, da bo v bližnjem mestu Launceston poiskala adventistično cerkev. Ker mesta ni poznala, se je hitro izgubila. Vse je bilo tako drugače kot v Vzhodnem Timorju; komaj kdo je bil na ulici, niti otrok ni bilo. Zaskrbljena je poskušala najti pot nazaj na kmetijo. Po skoraj dveh urah hoje je opazila moškega, ki je čistil svoje dvorišče.

"Dobro jutro, gospod!" je pozdravila. "Mi lahko, prosim, pomagata? Kje je avtobusna postaja?"

"Od kod pa ste in kam greste?" je vprašal.

"Iz Vzhodnega Timorja in rada bi prišla v adventistično cerkev," je odgovorila.

"O, moja žena je adventistka, vendar ne obiskuje cerkve," je rekel moški. "Poznam pa nekaj drugih vernikov."

Popeljal jo je na dom nekega vernika in Tina je od tiste sobote dalje obiskovala bogoslužja v adventistični cerkvi.

Verniki so jo toplo sprejeli, jo pogostili s hrano, ji dajali oblačila in ji podarili celo kuhinjske pripomočke. Njena sostanovalka in druge delavke so bile jezne, ko so videle, kako se ob sobotah zvečer vrača s polnimi rokami daril.

"Zakaj si v resnici prišla v Avstralijo?" jo je vprašala ena izmed njih.

"Prišla sem služiti," je odvrnila Tina.

"Zakaj pa potem ne delaš ob sobotah? Saj veš, da je takrat plačilo dvojno," je dodala druga.

"Samo zabavaš se," je dodala tretja.

Tino so lažne obtožbe razžalostile. "Šest dni v tednu služim denar in samo en dan v tednu imam za Boga," je rekla. "Vem, da bo Bog poskrbel, da bom imela dovolj, četudi ne prejemam dvojnega plačila."

Delavke so od nadzornika zahtevale, da jo prisili v delo ob sobotah. Ko je Tina govorila z njim, mu je povedala, da je v času razgovora za delo obvestila lastnika kmetije, da je adventistka in da ne bo delala ob sobotah. Lastnik je odvrnil, da je Avstralija svobodna dežela, kjer lahko ljudje slavijo Boga katerikoli dan. "Žal mi je," je rekla Tina nadzorniku, "a kar koli bo že z menoj, ne bom nikoli delala na soboto. Lahko me pošljete nazaj v Vzhodni Timor."

Tini so bile odobrene proste sobote.

Sčasoma se je pet sodelavk začelo zanimati za Tinino vero. Neko soboto so šle z njo v cerkev.

Po šestih mesecih se je Tina spraševala, ali se je pravilno odločila. Prisluzenega denarja

je bilo komaj za odplačilo šolskega dolga. Ko pa je priletela nazaj v Vzhodni Timor, je imela več denarja kot njena prijateljica, ki je delala na soboto. Kaj se je zgodilo?

Njena zadnja sobota v Avstraliji je bila posebna – verniki so jo presenetili s poslovilnim darilom – kupom ovojnic. Tina je v toaletah odprla eno za drugo in v njih našla denar. Bilo ga je več kot bi ga prislužila, če bi delala ob sobotah in prejela dvojni delež.

Solze so napolnile njene oči, ko je pokleknila. "Hvala ti, Bog, za ta krasen blagoslov," je molila. Bog je čudovit. Nikoli nisem pričakovala takšnega blagoslova brez dela. A vse to je pripravil zame. Kakor je dejal Jezus v Evangeliju po Luku 18,27: "Kar je nemogoče pri ljudeh, je mogoče pri Bogu."

Del daru trinajste sobote pred šestimi leti je pomagal odpreti prvo adventistično šolo, kamor zahajajo Tinini otroci. Del daru trinajste sobote v tem četrletju pa bo šel za gradnjo internata ob tej šoli. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

19. februar 2022

ČUDEŽNI AVTOBUS

Zelindo Joao Lay, 42 let, Vzhodni Timor

Vzhodni Timor obsega vzhodno polovico otoka Timorja, območje, imenovano Oecusse (na severozahodni obali otoka Timor) in dva majhna otoka, Atauro in Jaco. Zahodna stran otoka je del Indonezije. Skupna površina Vzhodnega Timorja je 14.874 kvadratnih kilometrov.

Zelindo, 42-letni lastnik trgovine v Vzhodnem Timorju, je na Indijsko-oceanskem otoku molil za avtobus, na katerem ljudje ne bi kadili.

"Gospod, prenehal sem kaditi, popivati in jesti nečisto hrano," je rekel. "Ne prodajam cigaret, alkohola, kave ali čaja. Ljudje pa še vedno kadijo in pijejo alkohol. Prosim, pomagaj mi. Rad bi kupil avtobus, s katerim bi lahko potovali nekadilci."

Zelindo je navezal stik s sestro v indonezijskem mestu Surabaya, da bi jo povprašal o cenah avtobusov. V sporočilu je napisala, da običajno stanejo 35.000 dolarjev, a je na razprodaji našla enega za 31.500 dolarjev.

Zelindo je svojemu bratu Fernandu vznemirjen povedal za avtobus in Fernando je ponudil, da prispeva 10.000 dolarjev.

Zelindo je moral plačati polog v vrednosti 15.000 dolarjev, zato je prenesel vsoto s svojih prihrankov. Tri mesece pozneje je poslal še 6500 dolarjev.

Ko bo avtobus prispel z ladjo v Dili, prestolnico Timor-Leste, je z bratovo vsoto nameraval odplačati še preostanek.

V nedeljo zjutraj je Zelindo prejel klic, da je avtobus prispel v пристanišče in ga lahko pride naslednji dan iskat. S seboj naj prinese 10.000 dolarjev. Ni ga skrbelo, saj mu je brat obljubil denar.

Še isti večer sta Zelindo in njegova žena preštela tedenski dobiček njune trgovine. Običajno je bila vsota med 10.000 in 13.000 dolarji, tokrat pa je bila 28.000.

Zelindo in soproga sta se spogledala. "Kaj se dogaja?" je vprašal Zelindo.

Zjutraj se je odpravil k bratu po obljubljeni denar. Fernando je dejal: "Hotel sem te poklicati, a sem pozabil. Nameraval sem ti povedati, da ti ne morem prispevati 10.000 dolarjev."

Zelindo se je nasmehnil. Bil je srečen, saj je dojel, da mu je Bog že pomagal. Imel je dovolj denarja od trgovine, da lahko plača avtobus.

Avtobus, po imenu Zveličanje, je postal na otoku zelo znan. Posebej priljubljen je pri nosečnicah in materah z otroki. Ne samo da je kajenje prepovedano, ampak se na avtobusu med vožnjo predvaja duhovna glasba. Velik znak na boku avtobusa oznanja troangelsko sporočilo iz Razodetja 14, da bo Jezus znova prišel.

"Ljudje imajo radi avtobus," pravi Zelindo. "Radi ga imajo, ker ni nikomur dovoljeno kaditi."

Celo policisti ga podpirajo. Nekega dne je Zelindo prejel klic nekega vernika iz drugega največjega mesta na otoku, iz Bucua. Povedal mu je, da so policisti na glavni avtobusni postaji dejali voznikom, naj se ravna po zgledu avtobusa Zveličanje, saj na njem ne sme nihče kaditi.

Ljudje so prosili Zelinda, naj razširi svoje storitve še na druga področja. Pove jim, da prosi Gospoda, da mu pomaga kupiti še en avtobus.

Zaradi Zelindovega vpliva se na krst pripravlja pet ljudi.

"Bog blagoslavlja moj posel," pravi. "Slavim Boga, da lahko vodim ljudi k njemu na svojem avtobusu in v svojih trgovinah."

Del daru trinajste sobote iz leta 2015 je pomagal postaviti prvo adventistično šolo v prestolnici Timor Leste, v Diliju. Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo pomagal zgraditi internat ob šoli. Na otoku je med 1,3 milijona prebivalci samo 700 adventistov, zato šola – kakor tudi Zelindov avtobus – igra pomembno vlogo pri oznanjanju Jezusa.

26. februar 2022

PREGANJANA ZARADI VERE

Kina, 14 let, Laos

Ozemlje Laosa je del Jugovzhodne azijsko-unijske misije v Južno-azijsko pacifiški diviziji. Prvo adventistično misijonsko postajo je leta 1957 odprl Richard C. Hall z družino, in sicer v kraju Nam Tha, v eni od severozahodnih pokrajin. Kmalu zatem so se jim pridružili Nai Mun Lansri ter Abel Pangan z ženo. Do leta 1961 je nastala cerkev s 44 verniki, večinoma iz ljudstva Maeo. Leta 1962 je bilo z Laosa zaradi vojne evakuirano vse misijonsko osebje. Kmalu po tem, ko so misijonarji odšli, so vojaške sile zavzele Nam Tha in stavbe misijona so bile uničene.

Dežela Laos ima 1908 vernikov, ki se zbirajo v dveh cerkvah in treh družbah. Laos ima 7.242.000 prebivalcev, kar je 3796 ljudi na enega adventista.

Kina je zasopla in prepotena pritekla pred vrata doma adventističnega pastorja na Laosu. 14-letnica je uspela razvezati vrv, s katero sta ji starša zvezala roke. Pretepla sta jo, starejši brat pa jo je udaril v glavo in brcal v telo.

In kaj je zagrešila?

Dekletu se je življenje obrnilo na glavo, ker se je s krstom odločila za Jezusa Kristusa in se pridružila adventistični cerkvi.

Njena nekoč ljubeča in skrbna starša sta ji obrnila hrbet. Pričela sta jo pretepati, da bi jo s tem prisilila nazaj k stari tradicionalni veri.

Kina pa je bila odločna in se ni hotela odreči svoji veri.

Njen neustrašen pogum kljub trpljenju je bil osupljiv. Njeni novi adventistični prijatelji ji niso ponujali kakšnih posebnih privilegijev. Šlo je za manjšo skupino vernikov, večinoma žensk, ki so se s težavo preživljale iz meseca v mesec. Bile so revne kmetovalke, vrtnarke in delavke.

Morda je Kino ganila njihova ljubezen. Morda jo je Jezus po Svetem Duhu blagoslovil z notranjim mirom in upanjem, kar ji je dalo moč, da je odločno stala pred pritiskom in preganjanjem njenega lastnega mesa in krvi. Jezus je nanjo naredil tak vtis, da je bila zanj pripravljena tvegati vse.

Kako dolgo bo deklica lahko zdržala? Koliko časa bo lahko prenašala udarce in zlorabo svojih staršev in brata? Kam se lahko obrne po pomoč in zavetje?

Kina ni imela kam in se je preveč bala vrniti domov. Po pomoč se ni mogla obrniti na druge sorodnike, saj so bili tudi oni mnenja, da naj se odreče svoji veri v Jezusa in se vrne k animizmu. Na policijsko postajo ni mogla; vaški poglavar je bil namreč njen sorodnik in je menil, da mora kot hčerka v vsem ubogati starše.

Ubogati starše je dobro in smiselno. Na Laosu je to normalno in celo svetopisemsko. V Efežanom 6,1 piše: "Otroci, ubogajte svoje starše v Gospodu, kajti tako je prav." Toda v kolikšni meri naj otrok uboga starše?

Kina je prekrita s črnimi in temno modrimi modricami zbežala k pastorju. Tam ni mogla dolgo ostati. Pastor jo je hitro odposlal k eni svojih zaupanja vrednih sorodnic, preden so k njemu prišli trkat njeni starši.

Pet dni pozneje se je Kina še vedno skrivala pred starši. Domov se ni mogla vrniti. Bala se je, saj je bila že prevečkrat tepena. Zadnjič je oče potegnil na plano pištolo in ustrelil nad njeno glavo.

Četudi je bila fizično poškodovana, še ni jasno, kako so na njeno stanje uma vplivale grožnje in udarci.

Molite za Kino, da bo imela moč zdržati težave, povzročene s strani njene lastne

družine. Molite, da jo Gospodovi angeli obvarujejo in bo varna pred resnimi poškodbami. Molite za njene starše in druge družinske člane, da se njihovo srce omehča in bodo videli luč evangelija ali pa svoji hčeri vsaj dovolili, da se svobodno ravna po svoji vesti. Molite tudi, da verniki najdejo način, kako skriti to dekle. Morda bo lahko prejela potni list in študirala na adventistični šoli izven države. Molite za modrost, da bi verniki znali modro ravnati v tej tragični situaciji.

Del daru trinajste sobote bo namenjen odprtju šole, v kateri bodo Kini podobna dekleta na Laosu pridobila izobrazbo. Hvala za vaše misijonske darove, ki pomagajo širiti evangelij po svetu.

5. marec 2022

VDOVA IZ OUDOMXAYA

Sadua Lee, 33 let, Laos

Delo v Laosu se je ponovno začelo leta 1968, ko je tja s svojo družino prispel A. G. Biton, filipinski misijonar. V letih od 1975 do 1984 so bili zaradi napredka komunistov v jugovzhodni Aziji prekinjeni vsi stiki adventistov z Laosom. Leta 1984 se je znova odprla meja s Tajsko. Dve cerkvi sta še imeli bogoslužja, čeprav sta bili skoraj 10 let brez stikov z zunanjim svetom.

Laoška zastava ima vodoravne črte; rdeča predstavlja kri Laočanov, ki so se borili za svobodo in neodvisnost, modra predstavlja blaginjo in reko Mekong, bel krog na sredini pa je poklon japonski zastavi, saj so Japonci v drugi svetovni vojni spodbujali gibanje za laoško neodvisnost.

Pastor Sadua se ni želel preseliti v severni Laos. Ko so ga verniki prosili, naj oznani evangelij v Oudomxayu, eni od poslednjih laoških provinc, kjer še ni adventistov, je navedel številne izgovore. Kljub temu sta z ženo sprejela vabilo in se sredi zime preselila v najeto hiško.

Takratna zima ni bila značilna za te kraje. Temperature so se prvič v zgodovini mirjenja spustile pod ledišče. Umirale so živali in rastline.

Najeta hiša je bila prazna, brez postelje, hladilnika ali odej. Samo streha, stene in tla so nudili zaščito pred zimskim hladom. Sočutni sosede so jima prinesli odeje.

Vreme je bilo Saduova zadnja skrb. Ni bilo enostavno pričeti delati na področju, kjer so ljudje nasprotovali evangeliju. Pastor Sadua in njegova žena sta prvič slavila Boga brez sovornikov. Bila sta osamljena in osamljenost se je sprevrgla v razočaranje. Nista imela ideje, kako oznaniti evangelij. Ni bilo dolgo, ko so oblasti pričele raziskovati vzrok njunega prihoda. Razočaranje se je sprevrglo v strah.

Sadua je na pomoč poklical vodjo cerkve. Ta ni vedel, kaj naj reče drugega kot to, da molita za modrost.

"Pričnita hojo molitve in prosita Gospoda, naj vama pokaže, kaj narediti," je rekel vodja.

In to je pastor Sadua tudi naredil. Hodil je po vasi in molil. Pokleknil je na hribu s pogledom na vas in molil.

Kmalu je ob sobotah popoldne pričel obiskovati vaščane. Med obiski je izvedel za žensko, ki je obsedena z demoni. Šel je k njej. Mati petih otrok je bila priklenjena dva meseca, gola in nerazumna. Živela je kot pes. Sadua je izvedel, da je postala obsedena kmalu po smrti svojega moža.

Vaške voditelje je prosil za dovoljenje, da bi za vdovo molil. Strinjali so se. Sami so jo poskušali pozdraviti z različnimi prijemi, pa ni nič pomagalo. Sadua je položil svojo roko na njeno glavo in molil. Naslednje dneve se je vračal in molil. Minil je teden dni in ženska je pričela normalno jesti in piti in kmalu se je lahko celo pogovarjala.

Nekega dne je izročila svoje srce Jezusu in demoni so jo zapustili.

Vaški poglavar jo je izpustil z verige in prejela je oblačila. Družinski člani so se bali, da bi se demoni povrnili. Vdova se je skupaj s petimi otroki preselila v Saduov dom, vse dokler niso sorodniki spoznali, da se lahko varno vrne domov.

Po proučevanju svetopisemskih lekcij so se vdova in njena dva najstarejša otroka, ki sta bila najstnika, s krstom izročili Gospodu. To je bila prva adventistična družina na tem področju.

Novice o tem, kaj je Jezus naredil za vdovo, so se hitro razširile. Veliko vaščanov je pričelo prihajati k Sadui po pomoč in ozdravitev. Mnogi so sprejeli evangeljsko sporočilo in

Jezusa za svojega osebnega Zveličarja.

Danes se vdova preživlja tako, da pomaga vaščanom saditi riž, v zameno pa prejme hrano za svojo družino. Sama nima zemlje, ki bi jo obdelovala, nima stalne službe, a nahraniti mora pet otrok.

Prosim, molite za vdovo in njene otroke. Molite za dragocene ljudi na Laosu.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti šolo v Laosu. Hvala za vaše darove, ki pomagajo širiti evangelij po svetu.

12. marec 2022

ODPUSTITI MAMI, 1. del

Charmaine Ku, 38 let, Tajska

Prvi adventist, ki je obiskal Tajsko, je bil R. A. Caldwell, ki je v Bangkoku agitiral nekaj tednov konec leta 1906 ali v začetku leta 1907. Več kot deset let pozneje so kolporterji iz singapurske misijonske šole, ki so v Bangkoku delali s kitajskimi knjigami, poročali, da so v mestu odkrili skupino posvečevalcev sobote. Tako je leta 1919 nastala stalna misija; E. L. Longway, Forrest A. Pratt in Tan Thiam Tsua, ki so sprejeli cerkvene nauke na Kitajskem, so se naselili v Bangkoku.

Prvi tajski spreobrnjenec je bil mladi možki, ki ga je krstil Forrest A. Pratt leta 1925 in je kasneje postal pomočnik poslovnega direktorja sanatorija in bolnišnice v Bangkoku.

Ko sem izročila svoje življenje Jezusu, je Sveti Duh prepričal moje srce o grehu, s katerim sem se borila veliko let. Moj greh je kršitev ene od desetih zapovedi, ki pravi: "Spoštuj očeta in mater, da se podaljšajo tvoji dnevi na zemlji, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog!" (2 Mz 20,12)

Greh sem ozavestila, ko sem molila Davidovo molitev: "Preizkusi me, o Bog, spoznaj moje srce, preizkusi me in spoznaj moje vznemirljive misli! Pogledj, ali je pri meni pot bridkosti, in vodi me po večni poti!" (Ps 139,23.24)

Morda so se težave začele, ko sem se v domovini Maleziji sestajala z nekristjanom. Materi moj fant ni bil všeč in tega ni skrivala. Ko jo je pozdravil, se včasih ni zmenila zanj. Vsakič, ko ga je zagledala, je zavila z očmi. Ta strašna napetost je trajala vseh osem let mojega videvanja z njim.

Sem pa tudi trmasta. Nikoli nisem upoštevala maminega mnenja in rada sem ji nagajala. Prišlo je celo tako daleč, da sem redko prišla domov – razen prespat, saj nisem hotela preživljati časa z mamo.

V molitvi sem Boga prosila za odpustanje in pomoč pri izpolnjevanju pete zapovedi. Kljub temu mi je naslednji dve leti vsak dan spodletelo. Molila sem zjutraj, a ko sem stopila iz sobe in pričela pogovor z mamo, me je popadla jeza. Nisva si mogli pogledati v oči, tako me je jezila. Molila sem še bolj, a me je pričelo motiti že samo trkanje na moja vrata, ko mi je prišla povedat, da je obrok pripravljen.

Bila sem izredno nespoštljiva hčerka in nisem si mogla pomagati. Za nekaj mesecev sem celo prenehala govoriti z mamo. Ko je poskušala z menoj spregovoriti, sem jo popolnoma ignorirala. Nisem vedela, kako naj se z njo pogovarjam. Očitno ji nisem mogla odpustiti.

Molila sem še bolj.

Bog me je uslišal po Svetem pismu. Neko jutro sem brala Jezusove besede v Mt 6,14.15: "Če namreč odpustite ljudem njihove prestopke, bo tudi vaš nebeški Oče vam odpustil. Če pa ljudem ne odpustite, tudi vaš Oče ne bo odpustil vaših prestopkov." (Mt 6,14.15) Potem sem v knjigi *Pot h Kristusu* prebrala: "Boj s samim seboj je največji boj, ki se je kdaj bil. Odreči se samemu sebi in vse podrediti Božji volji zahteva boj; toda človek se mora ponižati pred Bogom, preden je lahko obnovljen in postane svet." /str. 47/

Spoznala sem, da sem se oprijemala nevarnega greha. Morala sem se naučiti odpustiti materi, a tega nisem mogla storiti, ker se nisem mogla ponižati, da bi jo sprejela in ji odpustila.

Bog je še naprej deloval na moje srce in mi pomagal. Spet sem se začela pogovarjati z mamo. Slava Bogu! To je bil začetek. Vedela sem, da me čaka še dolga pot. Čeprav sva z materjo govorili, v najinem pogovoru ni bilo ljubezni in potrpljenja. Človeško gledano sem lahko naštel veliko razlogov, zakaj si je zaslužila grdo ravnanje. Mnogokrat sem menila, da

ji je potrebna lekcija, saj najin slab odnos ni bil moja krivda.

Molila sem, da bi me Sveti Duh spremenil, a če to ne bo mogoče, naj spremeni mamó. Spomnila sem se znanega citata neznanega avtorja: "Včasih Bog ne spremeni vaše situacije, ker želi spremeniti vaše srce." Bila sem prepričana, da me je Bog hotel spremeniti. A kako?

Chermaine je danes vzgojiteljica v adventističnem mednarodnem vrtcu v Koratu na Tajskem. Preden se je pridružila šoli, se je spravila z materjo. Več o tem izveste naslednji teden.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, s katerim se je Chermainina adventistična mednarodna šola razširila v srednjo, dogradili pa so tudi učilnice in druge stavbe na novem zemljišču.

19. marec 2022

ODPUSTITI MAMI, 2. del

Charmaine Ku, 38 let, Tajska

Povzetek preteklega tedna. Potem ko je Charmaine iz Malezije svoje življenje izročila Jezusu, je spoznala, da mora spoštovati svojo mater, kakor narekuje peta zapoved. A kako?

Dve dolgi leti sem goreče molila za ta svoj greh in včasih sem celo podvomila v Boga. "Gospod, kako me boš spremenil?" sem spraševala. "Prosim, naredi nekaj."

V drugi polovici leta 2018 sta se na družinsko srečanje v Malezijo vrnili moji mlajši sestri. Prišli sta z možema iz Amerike, mlajši brat pa s Tajske. To je bila redka priložnost, da smo vsi skupaj, saj živimo daleč narazen.

Brat Luther, ki je 11 let mlajši od mene, je opazil moj spor z materjo. Na dan, ko je odpotoval nazaj na Tajske, mi je pustil sporočilo v mojih Jutranjicah. Našla sem ga naslednje jutro. Napisal je:

To pismo pišem s težkim srcem. Bogu hvala in slava, da si spoznala mnoge resnice in je to obrodilo pozitivne spremembe v tvojem življenju. Radost je videti sestro stopati po poti služenja, na kar sem ponosen in mi je za zgled, ko te pogledam. Slava in hvala Bogu!

Ko pa sem v svojem grešnem in nepopolnem stanju molil in razmišljal, sem zbral pogum, da ti iz srca napišem, kar sem opazil v tvojem ravnanju in odnosu z našo mamo.

Razumem, da je naša mama nepopolna. Lahko je nerazumna in nam gre na živce. Kljub temu je mati, ki jo je naš popolni Bog dal nam, da jo ljubimo, da z njo ravnamo spoštljivo in jo ubogamo. Dobro vem, da ima napake, a njen namen je vedno poskrbeti za svoje otroke. Morda ne bomo nikoli imeli prednosti popolnoma razumeti, zakaj kaj počne. Bojim se, da se ne zavedaš, da se do mame obnašaš impulzivno, kar je nerazumno in kaže sadove nepotrpežljivosti, sebičnosti in ošabnosti. Prav tako se bojim, da bi to lahko bil kamen spotike za mnoge okoli tebe, ko vidijo, kako ravnaš in govoriš z našo mamo.

Znova naj poudarim, da to pišem s težkim srcem in z namenom graje svoje sestre, ki jo imam zelo rad in me zanjo zelo skrbi. Morda tega nisem dobro ubesedil, a vem in molim, da bo Sveti Duh osebno nagovoril tvoje srce in ti ponudil duha sprave. Pazi nase. Veliko ljubezni in molitve, tvoj bratec.

Ko sem prebrala to pismo, sem jokala več kot eno uro in rotila Boga za odpuščanje, hkrati pa sem ga slavila, ker mi je spregovoril po bratu. Medtem ko hoče moj meseni del še vedno sramotiti mamo, sama od tistega dne nisem več mogla dvigniti glasu nad njo. Bog je uslišal moje molitve! Kakor je obljubil: "Dal jim bom eno srce in novega duha bom položil v njihovo notranjost. Odstranil bom kamnito srce iz njihovega telesa in jim dal meseno srce." (Ezk 11,19) Moč Svetega Duha je obnovila moj uničen odnos z materjo. Hvalim Boga, da je zgladil najin odnos, preden sem zapustila dom. Samo šest dni po prejetju bratovega pisma sem poletela v zahodno Malezijo na svetopisemsko usposabljanje, ki ga je organizirala cerkev. Mama me je odpeljala na letališče in v slovo sem jo močno objela. To je bil prvi objem po več kot 10 letih. Šest mesecev kasneje sem se preselila na Tajske in pričela delati kot vzgojiteljica na mednarodni adventistični šoli v Koratu.

Verjetno me nihče ne bi krivil, če bi zapustila dom, ne da bi rešila spor z materjo. Bog pa ni dovolil, da bi prevladal greh v meni. V svojem popolnem času je naredil čudež v mojem življenju in greh popolnoma izbrisal iz mene, še preden sem se preselila na Tajske.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti – pomagal je, da se je Charmainina hitro rastoča šola razširila v srednjo šolo, prav tako pa so z njim dogradili učilnice in še nekaj zgradb v mestu Korat. Hvala za vaše molitve za otroke te šole in Charmaine ter druge učitelje.

26. marec 2022

ZADNJA PRILOŽNOST ZA BOGA

Charmaine Ku, 38 let, Tajska, trinajsta sobota

Tajska pomeni "dežela svobodnih" in je bila do leta 1939 znana kot Siam. Je edina država jugovzhodne Azije, ki je nobena evropska sila ni nikoli kolonizirala. Leta 1932 je revolucija pripeljala do ustavne monarhije, v kateri je kralj na čelu države, predsednika vlade izberejo med člani predstavnškega doma, imenuje pa ga kralj.

Pretekli dve soboti smo slišali, kako je Bog pomagal Charmaine, da se je naučila spoštovati svojo mater. Danes bomo izvedeli, kako je izročila srce Jezusu.

Boga sem izzvala z drzno molitvijo.

"Dragi Bog, še zadnjo priložnost ti dam," sem molila. "V preteklosti sem obiskala toliko cerkvenih dogodkov, pa noben ni spremenil mojega življenja. Še vedno padam, v čem je torej smisel? Ni bolje ostati na tleh kakor pa ves čas vstajati in se vedno znova truditi vračati k tebi? Kmalu bodo moje dvotedenske počitnice in ne želim oditi domov. Zato se bom udeležila svetopisemskega izobraževanja. Gospod, to je tvoja zadnja priložnost. Če to ne bo delovalo, obljubim, da me boš za vedno izgubil."

Ko sem odraščala v adventistični družini, sem obiskovala cerkev in sodelovala v bogoslužju že od zgodnjega otroštva. Vendar me duhovno ni veselilo. Raje sem se osem let dobivala z nekristjanom. Rada sem delala v dobro plačani službi glasbene učiteljice na mednarodni šoli. Manjkal pa mi je mir, zato sem molila in se udeležila svetopisemske šole, ki jo je organizirala cerkev.

Dva tedna smo proučevali svetišče. Nič nisem vedela o svetišču. Ko sem odraščala, je bilo obiskovanje cerkve zgolj rutina, Svetega pisma nisem brala. Verniki cerkve so me naučili, kako se obnašati kot adventistka, nikoli pa nisem imela osebnega odnosa z Bogom.

V svetopisemski šoli sem brala besedilo v Ezekielu 37,4.5, kjer piše: "Tedaj mi je rekel: Prerokuj nad temi kostmi in jim reci: »Suhe kosti, poslušajte Gospodovo besedo! Tako govori Gospod Bog tem kostem: Glejte, poslal bom duha v vas in boste oživele." To besedilo me je naučilo, da pravi preporod pride zgolj s poslušanjem Božje besede in z navzočnostjo Božjega diha, ki je Sveti Duh. Potrebovala sem osebno in neposredno zvezo z Bogom skupaj z nenehnim molitvenim življenjem, v katerem bom prosila za Svetega Duha.

Med proučevanjem svetišča sem dojela požrtvovalno Božjo ljubezen. Spoznala sem, da ima moč odpustiti vse moje grehe in da si nadvse želi večno živeti z menoj.

Božja ljubezen je povsem zapolnila vso mojo praznino in strtost. Jezusu sem izročila svoje srce in pričela pogumno delovati.

Ko sem se vrnila na delo glasbene učiteljice k svojim petletnim otrokom, se je zgodilo nekaj nepričakovanega. V šoli so pričakovali, da bom v glasbene ure zajela posvetne praznike vključno z dedkom mrazom, palčki, vilami in čarovnicami. Nekega dne smo bili pri uri poslušanja in otroke sem prosila, naj povežejo ustrezne zvoke, ki sem jih zaigrala, s slikami dedkove ure, netopirjev, ki plahutajo s krili, ter rožljajočim okostnjakom v zakletem gradu.

Na moje presenečenje dva moja najboljša učenca, Ethan in Lucas, nista želela sodelovati. Ko sem igrala, sta si pokrila ušesa in nista hotela peti o zakletem gradu.

Na koncu ure sem se z njima pogovorila.

"Kaj je danes z vama?" sem vprašala. "Zakaj ne počneta, kar bi morala?"

Ethan se je obrnil k meni in rekel: "Kristjan sem in tega ne morem poslušati." Potem je ubogi deček zajokal. Lucas se je obrnil k meni in resno prikimal.

To je bila najmočnejša graja, kar sem jih bila v življenju deležna. Bog mi je mogočno

spregovoril po teh dečkih. Pomislila sem: "Čemu otroke poučujem o hudičevih rečeh?"

Na mojem dvotedenskem dopustu sem se vrnila v svetopisemsko šolo, kjer smo se učili, kako so se Danijel in njegovi trije tovariši v srcu odločili biti zvesti Bogu pred kraljem Nebukadnezarjem. Spomnila sem se, kako sta se Ethan in Lucas pred mano odločila biti zvesta Bogu.

Bila sem prepričana, da Bog želi, da pustim svojo službo, a po svoji moči nisem mogla oditi. Svojo zgodbo sem povedala vodji svetopisemske šole.

Rekel je: "Imaš močno zgodbo, težava pa je, da v njej ni akcije."

Skoraj istočasno mi je Bog spregovoril po mojih jutranjih bogoslužjih. V knjigi Ellen White sem prebrala: "Ko v srcu začutiš vabilo Svetega Duha, se je nanj edino varno odzvati brez obotavljanja. Ko zasliši vabilo: 'pridi danes delat v moj vinograd,' vabila ne zavrne. 'Če danes zaslišite njegov glas, ne zakrknite svojih src.' (Heb 4,7) Ni se varno obotavljati s poslušnostjo. Morda vabila ne boste nikoli več slišali." (*Kristusove prilike*, str. 280)

Srce sem popolnoma izročila Bogu in zmogla napisati in oddati svoje odstopno pismo.

Za naslednjih pet mesecev sem se vrnila v Svetopisemsko šolo, v meni pa se je odvijal notranji boj med mojo in Božjo voljo. Moja učiteljska služba je bila dobro plačana in nisem si mogla predstavljati, da bom brez denarja. Prevezela me je želja po samozadostnosti in našla sem delo, ki je bilo še boljše plačano od prejšnjega. Morala pa bi tu in tam delati ob sobotah.

Ko sem za nasvet povprašala pastorja v svetopisemski šoli, mi je pogumno rekel: "Komaj si se izvila iz prejšnje službe, pa že hočeš spet nazaj?"

Ne glede na to, kako velik je boj, Bog je večji in nikoli me ni postavil pred skušnjava, ki je z njegovo pomočjo ne bi mogla premagati. V zadnji minuti mi je odprl nepričakovana vrata. Ponudili so mi delo vzgojiteljice v adventistični mednarodni šoli v Koratu na Tajskem.

Kako sem bila presenečena nad njegovo časovno ustreznostjo!

Potem sem se spomnila njegovih besed: "Kajti moje misli niso vaše misli in vaše poti niso moje poti, govori Gospod. Kajti kakor je nebo visoko nad zemljo, tako visoko so moje poti nad vašimi potmi in moje misli nad vašimi mislimi." (Iz 55,8.9)

Bog je dober in uslišal je moje molitve, da še naprej delam kot glasbena učiteljica. Po dveh letih delovanja v vrtcu sem postala direktorica glasbenega oddelka na misijonski šoli. Še nikoli nisem čutila tolikšnega miru in še nikoli nisem čutila toliko veselja. Bog je osvojil moje srce in zdaj si želim izgubljene voditi k lepoti njegove ljubezni.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je pomagal Charmainini šoli – adventistični mednarodni misijonski šoli – da se je razširila v srednjo šolo, dogradili so tudi učilnice in druge zgradbe v Koratu na Tajskem. Danes bomo zbrali dar trinajste sobote za širjenje evangelija po Južni pacifiško-azijski diviziji. Hvala za vaše radodarne darove trinajste sobote.